

velstillede, maa Mindretallet stærkt fremhæve, at Erfaringer andetsteds fra vise, at der, naar Sigtede ikke har en Forsvarer allerede under den forberedende Undersøgelse, let opstaar en Tilbøjelighed til at glide over i det inkvisitoriske Forhør. I mange Tilfælde vil Sigtedes Stilling allerede under Forundersøgelsen være bleven saaledes præjudiceret, at det senere bliver umuligt at hjælpe ham. Ligesom Mindretallet derfor ikke kan tiltræde Flertallets Forslag Nr. 240 og 241; finder man, at Lovforslagets § 713, 1ste Stykke (sammenholdt med § 822, sidste Stykke) i alt Fald ikke tillægger Forsvareren for vidtgaaende Rettigheder.

Under Nr. 243—245 stiller hele Udvalget nogle Ændringsforslag, hvoraf det første (til § 721) kun er en Fejlrettelse, medens Ændringsforslaget Nr. 244 (til § 734) indfører et i Lovforslaget forbigaaet, men selvindlysende Tilfælde, hvor Udelukkelse af Retsmøders Offentlighed bør kunne finde Sted, og endelig Forslaget Nr. 245 (til § 737) giver den for Opnaaelsen af Lukningens Øjemed i de der nævnte Tilfælde uundværlige Straffesanktion.

Af den Række Ændringsforslag, som findes under Nr. 246—265, stillede dels af Udvalget, dels af et Flertal, dels af forskellige Mindretal, er der kun nogle enkelte, der ere særlige for Strafferetsplejen. De fleste gaa ud paa at overføre i Strafferetsplejen Regler, som ere foreslaaede med Hensyn til de ganske tilsvarende Ordninger, som forekomme i den borgerlige Retspleje. Med Hensyn til disse henvises der til de ovenfor ved 2den Bog givne Forklaringer.

Særligt for Strafferetsplejen er for det første Forslag Nr. 253. Det Skøn, om den offentlige Interesse tillader Afhørelse i det i § 767, 2det Stykke, omtalte Tilfælde, og i Henhold til hvilket den Myndighed, der har at værne om den offentlige Interesse, afgør, om, paa hvilke Betingelser og i hvilket Omfang den vil give Samtykke til Afhørelsen (jfr. Nr. 252), maa ikke kunne underkendes af Retten,

selv ikke hvor det gælder at forebygge en urettelig Domfældelse. Det bliver hin Myndigheds Sag paa anden Maade at forebygge den Domfældelse, som kunde blive Følgen af, at en Afhørelse ikke tillædes som farlig for den offentlige Interesse. Fastholdes dette, maa den i næstsidste Stykke i § 767 givne Regel have en Plads i Paragraffen, der viser, at den kun har Hensyn til de under Nr. 1—3 nævnte Tilfælde. — Med Hensyn til alle disse Tilfælde, hvor Afhørelse er en Undtagelse fra Reglen, maa det i øvrigt gælde, at Undtagelsen ikke kommer til at virke udover, hvad dens Øjemed eller det givne Samtykke tilsiger. Heri ligger Forklaringen af de sidste Ord, som findes i Forslagets Nr. 252 samt af den Tilføjelse, som foreslaas under Nr. 253.

Med Hensyn til Flertallets Forslag under Nr. 255 (til § 768), der har sit tilsvarende i Ændringsforslaget Nr. 103 til § 269, skal kun bemærkes, at den Undtagelse, som i Lovforslaget er gjort for Straffesagers Vedkommende, fra den i Paragraffen foreslaaede Ret til at nægte Vidnesbyrd ikke er tilstrækkelig til at gøre Retten uskadelig.

Et andet for Straffeprocessen særligt Forslag er det af Flertallet under Nr. 259 stillede. Det gaar ud paa at indsætte i Kapitlet om Vidner en Paragraf, der hjemler Politimesteren Ret til at indkalde Personer i Politikredsen til Møde for at afgive Forklaring med Hensyn til Efterforskningens Genstand, dog uden Ed, fremdeles uden Adgang til Tvangsafhentelse — idet kun en lav Bøde kan paalægges den, der uden lovligt Forfald udebliver — samt uden anden Tvang mod den, der vægrer sig ved at forklare, end den, der ligger i, at han kan indkaldes for Retten til Vidneafhørelse. En Bestemmelse af saadant Indhold fandtes i den ældre Kommissions Udkast, men den sidste Kommission har udeladt den, idet Kommissionen antog, at der i Reglen kunde gøres Regning paa Villighed til at møde og forklare, og at en hvilken som helst forpligtende Regel i saa Henseende kunde misbruges. Udvalgets Flertal finder imidlertid, at den omspurgte Ret